

दक्षिणामूर्तिस्तोत्रम्
தக்ஷிணாமூர்தி ஸ்தோத்ரம்

(1)

उपासकानां यदुपासनीयमुपात्तवासं वटशाखिमूले ।
तद्धाम दाक्षिण्यजुषा स्वमूर्त्या जागर्तुं चित्ते मम बोधरूपम् ॥

உபாஸகானாம் யதுபாஸநீயம்
உபாத்தவாஸம் வடசாகிமூலே!
தத்தாம தாக்ஷிண்யஜுஷா ஸ்வமூர்த்தயா
ஜாகர்து சித்தே மம போத ரூபம்!!

உபாஸனையில் ஈடுபட்டவர்க்கு எது உபாஸிக்கத்
தகுந்ததோ, கல்லால மரத்தினடியில் வசித்துக்கொண்டு
தென் திசை நோக்கியதான தனது மூர்த்தியையுடைய அந்த
நிஜபோத ரூபமான தேஜஸ் என் மனதில் எழுந்தருளட்டும்.

(2)

आद्रक्षमक्षीणदयानिदानमाचार्यमाद्यं वटमूलभागे ।
मौनेन मन्दस्मितभूषितेन महर्षिलोकस्य तमो नुदन्तम् ॥

அத்ராக்ஷ மக்ஷீண தயா நிதானம்
ஆசார்யமாத்யம் வடமூலபாகே!
மௌநேந மந்தஸ்மித பூஷிதேன
மஹர்ஷிலோகஸ்ய தமோ நுதந்தம்!!

ஆலமரத்தினடியில் குறைவில்லாத
கருணைப்புதையலாம் முதலாவது ஆசார்யரை நான்
கண்டுகொண்டேன். அவர் மந்தஹாஸம் விரவிய
மௌனம் ஏற்று, மஹர்ஷிகளின் அஜ்ஞானத்தைப்
போக்கிக்கொண்டிருக்கிறார்.

(3)

विद्राविताशेषतमोगणेन मुद्राविशेषेण मुहुर्मुनीनाम् ।
निरस्य मायां दयया विधत्ते देवो महास्तत्त्वमसीसि बोधम् ॥

வித்ராவிதாசேஷ தமோ கணேந
முத்ராவிசேஷேண முஹூர்முனீனாம்!
நிரஸ்ய மாயாம் தயயா விதத்தே
தேவோ மஹான் தத்வமஸீதி போதம்!!

அஜ்ஞானம் முழுதும் தொலையும்படி சின்முத்ரையால்
அகற்றி, முனிவர்களின் மாயை தயவுடன் நீக்கி
மஹாதேவனாகிய அவர் 'தத்வமஸி' என்று ஆத்மபோதத்தை
தோற்றுவிக்கிறார்.

(4)

अपारकारुण्यसुधातरङ्गैरपाङ्गपातैरवलोकयन्तम् ।
कठोरसंसारनिदाघतप्तान् मुनीनहं नौमि गुरुं गुरुणाम् ॥

அபார காருண்ய ஸுதாதரங்கை:
அபாங்கபாதை ரவலோகயந்தம்!
கடோர ஸம்ஸார நிதாக தப்தான்
முனீனஹம் நௌமி குரும் குருணாம்!!

மிகக்கொடிய ஸம்ஸாரமாகிய கோடையில் வெதும்பிய
முனிவர்களை எல்லையற்ற கருணையம்ருதம் ததும்பிய
கடைக்கண்களால் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற எம் முதல் குருவை
வணங்குகிறேன்.

(5)

ममाद्यदेवो वटमूलवासी कृपावशेषात्कृतसन्निधानः ।
ओंकाररूपामुपदिश्य विद्यामाविद्यकध्वान्तमपाकरोतु ॥

மமாத்ய தேவோ வடமூலவாஸீ
க்ருபாவிசேஷாத் க்ருதஸந்நிதான:
ஓங்கார ரூபாமுபதிச்ய வித்யாம்
ஆவித்யக த்வாந்தமபாகரோது!!

ஆலமரத்தடியில் கருணையுள்ளம் கொண்டு தானே
தோன்றிய அந்த ஆதிதேவர், எனக்கு ஓங்கார வித்யையை
உபதேசித்து அஜ்ஞான இருளைப் போக்கட்டும்.

(6)

कलाभिरिन्दोरिव कल्पिताङ्गं मुक्ताकलापैरिव बद्धमूर्तिम् ।
आलोकये देशिकमप्रमेयं अनाद्यविद्यातिमिरप्रभातम् ॥

கலாபிரிந்தோரிவ கல்பிதாங்கம்
முக்தாகலாபைரிவ பத்தமூர்தம்!
ஆலோகயே தேசிகமப்ரமேயம்
அனாத்யவித்யா திமிரப்ரபாதம்!!

சந்திரக்கலைகளைக் கொண்டு வடிக்கப்பட்டவர்போல்,
அல்லது முத்துக்குவியலால் உருவாக்கப்பட்டவர் போல்
இருக்கின்றவரும், அனாதியான அவித்யை என்ற இருளுக்கு
உஷ: காலம் போன்றிருக்கிறவருமான ஆசார்யப்பெருமானை
என் முன்னே காண்கிறேன்.

(7)

स्वदक्षजानुस्थितवामपादं पादोदरालंकृतयोगपङ्कम् ।
अपस्मृतेराहितपादमङ्गं प्रणौमि देवं प्रणिधानवन्तम् ॥

ஸ்வதக்ஷஜானு ஸ்திதவாம பாதம்
பாதோதராலங்க்ருதயோக பட்டம்!
அபஸ்ம்ருதே ராஹித பாத மங்கே
ப்ரணௌமி தேவம் ப்ரணிதானவந்தம்!!

தன் வலது காலோடு மடித்து இணைக்கப்பட்ட இடது
காலையுடையவரும், பாதங்களிலும் வயிற்றுப்பகுதியிலும்
யோகபட்ட மணிந்தவரும், அபஸ்ம்ருதியின் மேல் ஒரு காலை
வைத்து தியானாவஸ்தையில் இருக்கும் தக்ஷிணாமூர்த்தி
தேவனை வணங்குகிறேன்.

(8)

तत्त्वार्थमन्ते वसतामृषीणां युवाऽपि यः सन्नपदेष्टुमीष्टे ।
प्रणौमि तं प्राक्तनपुण्यजालैः आचार्यमाश्चर्यगुणाधिवासम् ॥

தத்வார்த்த மந்தே வஸதாம் ருஷீணாம்
யுவாஸ்பிய: ஸந்நுபதேஷ்டுமீஷ்டே!
ப்ரணௌமி தம் ப்ராக்தன புண்யஜாலை:
ஆசார்ய மாஸ்சர்யகுணாதி வாஸம்!!

தனது சிஷ்ய நிலையை யடைந்த ரிஷிகளுக்கும் கூட,
இளைய வயதினரான ஆசார்யர் ஒருவரே தத்வார்த்ததை உபதே
சிக்க தகுதியுள்ளார். அவ்வரிய வியத்தகு குணங்களையுடைய
ஆசார்யரை வணங்குகிறேன்.

(9)

एकेन मुद्रां परशुं करेण करेण चान्येन मृगं दधानः ।
स्वजानुविन्यस्तकरः पुरस्तात् आचार्यचूडामणिराविरस्तु ॥

ஏகேன முத்ராம் பரசும் கரேண
கரேணசான்யேந ம்ருகம் ததான:!
ஸ்வஜானுவிந்யஸ்தகர: புரஸ்தாத்
ஆசார்ய சூடாமணி ராவிரஸ்து!!

ஒரு கையால் சின்முத்ரையையும், மற்றொன்றால்
மழுவையும் வேறொன்றால் மானையும் வைத்துக்கொண்டு, ஒரு
கையை முழங்காலில் வைத்து விளங்கும் ஆசார்யப்
பெருந்தகையை முன்னே காண்கிறேன்.

(10)

आलेपवन्तं मदनाङ्गभूत्या शार्दूलकृत्या परिधानवन्तम् ।
आलोकये कञ्चन देशिकेन्द्रं अज्ञानवाराकरबाडबाग्निम् ॥

ஆலேபவந்தம் மதனாங்க பூத்யா
சார்தூலக்ருத்யா பரிதானவந்தம்!
ஆலோகயே கஞ்சன தேசிகேந்த்ரம்
அஜ்ஞான வாராகர வாடவாக்னிம்!!

பொசுங்கிய மன்மதன் உடற்சாம்பல் பூசியவரும்,
புலித்தோலையுடுத்தியவரும், அஜ்ஞானக்கடலை வற்றவைக்கும்
வாடவத்தீயாக இருப்பவருமான அந்த ஆசார்யப்
பெருந்தகையை கண்ணாரக்காண்கிறேன்.

(11)

चारुस्मितं सोमकलावतंसं वीणाधरं व्यक्तजटाकलापम् ।
उपासते केचन योगिनस्त्वामुपात्तनादानुभवप्रमोदम् ॥

சாருஸ்மிதம் ஸோம கலாவதம்ஸம்
வீணாதராம் வ்யக்தஜடா கலாபம்!
உபாஸதே கேசன யோகினஸ்த்வாம்
உபாத்த நாதானுபவப்ரமோதம்!!

அழகிய புன்முறுவலும், சந்திரப்பிறையலங்காரமும்
கையில் வீணையும், தலையில் ஜடைமுடியும், நாதானுபவம்
மூலம் ஆனந்தக்களிப்பும் கொண்ட தக்ஷிணாமூர்த்தியாக
இருக்கும் உம்மை சிறந்த யோகிகள் உபாசிக்கிறார்கள்.

(12)

उपासते यं मुनयः शुकाद्या निराशिषो निर्ममताधिवासाः ।
तं दक्षिणामूर्तितनुं महेशं उपास्महे मोहमहार्तिशान्त्यै ॥

உபாஸதே யம் முனய: சுகாத்யா:
நிராசிஷோ நிர்மமதாதிவாஸா:!
தம் தக்ஷிணா மூர்த்திதநும் மகேசம்
உபாஸ்மஹே மோஹமஹார்தி சாந்த்யை!!

மமதை இல்லாமல் பற்றற்றவர்களான சுகர் முதலிய முனிவர்கள் எந்த தக்ஷிணாமூர்த்தி யுருவம் கொண்ட மஹேச்வரனை உபாஸிக்கிறார்களோ, அவரை நானும் மோஹமாகிய பெருந்தொல்லை நீங்க உபாஸிக்கிறேன்.

(13)

कान्त्या निन्दितकुन्दकन्दलवपुन्यग्रोधमूले वसन्
 कारुण्यामृतवारिभिर्मुनिजनं संभावयन्वीक्षितैः ।
 मोहध्वान्तविभेदनं विरघयन्बोधेन तत्तादृशा
 देवस्तत्त्वमसीति बोधयतु मां मुद्रावता पाणिना ॥

காந்த்யா நிந்தித குந்த கந்தலவபு; ந்யக்ரோத மூலே
 வஸன்
 காருண்யா ம்ருத வாரிபி: முனிஜனம்
 ஸம்பா வயன்வீக்ஷிதை:!
 மோஹத்வாந்த விபேதனம் விரசயன் போதேந
 தத்தாத்ருசா
 தேவஸ்தத்வமஸீதி போதயது மாம் முத்ராவதா
 பாணினா!!

குந்த புஷ்பக்கொத்தையும் தனது உடல் அழகால் பழித்துக்கொண்டும் ஆலமரத்தடியில் இருந்து கொண்டும், கருணையைப்பொழியும் கண் பார்வையால் முனிவர்களை கடாக்ஷித்துக்கொண்டும், ஒப்பற்ற ஜ்ஞானத்தால் மோஹமாகிய இருளை அகற்றிக்கொண்டும் இருக்கிற அந்த தக்ஷிணாமூர்த்திக்கடவுள் சின்முத்ரை கொண்டகரத்தால் எனக்கு 'தத்வமஸி' என்ற பெருங்கருத்தை உபதேசிக்கட்டும்.

(14)

अगौरगात्रैरललाटनेत्रैः अशान्तदेषैरभुजङ्गभूषैः ।
 अबोधमुद्रैरनपास्तनिद्रैः अपूर्णकामैरमरैरलं नः ॥

அகௌரகாத்ரை ரலலாட நேத்ரை:
அசாந்தவேஷை ரபுஜங்க பூஷை:!
அபோத முத்ரை ரநபாஸ்த நித்ரை:
அபூர்ண காமை ரமரை ரலம் ந:!!

வெண்மையான உடல் இல்லாத, நெற்றிக்கண்
இல்லாத, சாந்த வேஷமில்லாத, ஸர்பாபரண மில்லாத, ஜ்ஞான
முத்ரையில்லாத, நித்ரை விடாத, நிறைந்த மனதில்லாத,
தெய்வங்கள் நமக்கு வேண்டாமே (தக்ஷிணாமூர்த்தி தேவர்
ஒருவர் போதுமே)

(15)

दैवतानि कति सन्ति चावनौ नैव तानि मनसो मतानि मे ।
दीक्षितं जडधियामनुग्रहे दक्षिणाभिमुखमेव दैवतम् ॥

தைவதாநி கதி ஸந்தி சாவநௌ
நைவ தாநி மனஸோ மதாநிமே!
தீக்ஷிதம் ஜடதியாமனுக்ரஹே
தக்ஷிணாபிமுகமேவ தைவதம்!!

உலகில் எத்தனையோ தெய்வங்கள் இருக்கின்றன,
ஆனால் என் மனதிற்கு அவர் ஸம்மதமில்லை, அஜ்ஞானிகளை
அனுக்ரஹிக்கவென்று தென் திசை நோக்கிய தெய்வம் ஒன்றே
தெய்வதம் என்று சொல்வேன்.

(16)

मुदिताय मुग्धशशिनाऽवतंसिने भसितावलेपरमणीयमूर्तये ।
जगदिन्द्रजालरचनापटीयसे महसे नमोऽस्तु वटमूलवासिने ॥

முதிதாய முக்த சசிநாவம்ஸிநெ
பஸிதாவலேப ரமணீயமூர்தயே!
ஜகதிந்த்ர ஜால ரசனாபடயஸே
மஹஸே நாமோஸ்து வடமூலவாஸினே!!

இளம் பிறைசந்திரனை ஆபரணமாகக் கொண்டு பெருமகிழ்ச்சியுடனிருக்கும், விபூதி பூசியதாலே அழகிய மேனியுடைய வரையும், உலகு என்ற இந்த்ர ஜாலத்தை காட்டுவதில் வல்லவரையும், ஆலமரத்தடியில் வசிப்பவராயுமிருக்கிற அந்த தேஜோமய தெய்வத்திற்கு நமஸ்காரம்.

(17)

व्यालम्बिनीभिः परितो जटाभिः कलावशेषेण कलाधरेण ।
पश्यललाटेन मुखेन्दुना च प्रकाशसे चेतसि निर्मलानाम् ॥

வ்யாலம்பினீபி: பரிதோ ஜடாபி:

கலாவசேஷேண கலாதரேண!

பச்யல்லலாடேன முகேந்துநாச

ப்ரகாசஸே சேதஸி நிர்மலானாம்!!

பறந்து தொங்கும் ஜடைகளோடும், பிறைசந்திரனோடும், நெற்றிக்கண்ணோடும் அழகிய முகத்தோடும் புண்யவான்கள் மனதில் பிரகாசிக்கிறீர் (தக்ஷிணாமூர்தியாய்)

(18)

उपासकानां त्वमुमासहायः पूर्णन्दुभावं प्रकटीकरोषि ।
यदद्य ते दर्शनमात्रतो मे द्रवत्यहो मानसचन्द्रकान्तः ॥

உபாஸகாநாம் த்வமுமாஸஹாய:

பூர்ணேந்து பாவம் பிரகடீகரோஷி!

யதத்ய தே தர்சனமாத்ரதோ மே

த்ரவத்யஹோ மானஸசந்த்ரகாந்த:!!

உபாஸனை செய்பவருக்கு நீர் உமையுடன் கூடிய சந்திரனாகவே காட்சியளிக்கிறீர். இப்பொழுது உம்மை கண்டவுடனேயே என் மனதாகிய சந்த்ரகாந்தக்கல், கரைகிறதே! (சந்த்ரனைக்கண்டவுடன் சந்த்ர காந்தக்கல் கரையும்)

(19)

यस्ते प्रसन्नामनुसन्धानो मूर्तिं मुदा मुग्धशशाङ्कमौलेः ।
ऐश्वर्यमायुर्लभते च विद्यां अन्ते च वेदान्तमहारहस्यम् ॥

யஸ்தே ப்ரஸன்னாமனுஸந்ததானோ
மூர்திம் முதாமுக்த சசாங்கமௌலே:!
ஐச்வர்யமாயுர்லபதே ச வித்யா-
மந்தே ச வேதாந்தமஹாரஹஸ்யம்!!

சந்திரக்கலையணிந்த தங்களது பிரஸன்னமான
மூர்த்தியை எவன் மகிழ்ந்து நித்யம் மனதில் தியானம்
செய்கிறானோ, அவன் ஐச்வர்யம், ஆயுள், வித்யை
இவற்றைப்பெறுவது மட்டுமல்லாமல் கடைசியில் வேதத்தின்
பெருஹஸ்யத்தையும் பெறுவான்.

தகஷிணாமூர்திஸ்தோத்ரம் முற்றிற்று.

